

LAKSHMI ASHRAMS VENNER**Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund****Telefon 43 96 13 71 – E-mail: lone-poulsen@comxnet.dk****Girokontonummer: 4440-0003141861****Lakshmi Ashrams hjemmeside: <http://lakshmiashram.dk>**

LAKSHMI ASHRAM NYT SANCHAR 106

Juni 2009

Kære venner!

Denne gang bringer nyhedsbrevet tre forskellige artikler skrevet af udlændinge samt et referat fra generalforsamlingen i marts:

- Hvordan jeg blev til en bjergpige
- En gammel drøm gik i opfyldelse.....gensyn med Lakshmi Ashram
- Et uforglemmeligt besøg i bjergene
- Referat af generalforsamling

Det koster stadig det samme at være sponsor, dvs. et sponsorship er 1725 kr. og kontingentet 75 kr. = 1800 kr. Nogle sender et årligt sponsorship, og andre fordeler beløbet henover året. Derfor sættes 75 kr. ind på administrationskontoen første gang på året, hvor der indgår penge. Dette gælder også for dem, som sender ukonditionerede beløb. Det betyder, at alle betaler det samme for at være medlem og modtage Sanchar.

Sponsorship (inkl. kontingent)

pr. måned	150 kr.
pr. kvartal	450 kr.
pr. halvår	900 kr.
pr. år	1800 kr.

Som det nævnes i referatet af generalforsamlingen, regner jeg med et medlemskab pr. husstand, klub, forening osv., hvis intet andet er nævnt. Overskydende penge på administrationskontoen vil naturligvis blive sendt til Lakshmi Ashram.

Tak for alle sponsorpengene og for de andre bidrag. Alle beløb, store som små, er velkomne.

Bidrag, der ikke er øremærkede, er også særdeles velkomne. Pengene bruges til undervisningsmidler, studieture, uddannelse, landsbyarbejde og meget andet.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Foreningen kan spare porto, hvis der er nogen af jer, der vil være tilfreds med at modtage en mail om, at Sanchar nu kan ses på hjemmesiden. Pga. billederne fylder Sanchar ofte for meget til at sende som direkte mail. Hvis I vil modtage beskeden på mail i stedet for at modtage et brev, så vær venlig at sende jeres mail-adresse til: lone-poulsen@comxnet.dk

Hvordan jeg blev til en bjergpige

Arina Theel

(Praktikant i Lakshmi Ashram fra september 2008 til august 2009)

Da jeg ankom sidste år den 4. september for første gang til Indien, blev jeg chokeret over, hvor grimt og beskidt, der var omkring mig i skæret af Delhis middagssol. Men blot en dag senere, da jeg ankom til Lakshmi Ashrams lille verden, fik jeg et totalt andet indtryk af Indien. På dette sted kan man høre fuglene synge og pigerne le. Så jeg sagde til mig selv, at her ville jeg let kunne bo i de næste tolv måneder.

Min intention om mit ophold i Indien var at udføre socialt arbejde i et år mellem min skolegang og et studie på universitetet. Jeg er tyve år gammel og har netop afsluttet min skolegang i Tyskland. Med finansiel støtte fra den tyske regering og NGO'en "KURVE Wustrow" tog jeg af sted til kostskolen i bjergene.

Nu er min tid her næsten forbi, og sommetider frygter jeg min sidste dag, som snart vil komme. På den anden side må jeg naturligvis også engang imellem klare min hjemve og savnet af venner og familie. Nogle dage mangler jeg virkelig energi. Alle her arbejder så hårdt, og til hvert et lille stykke arbejde må du virkelig bruge megen energi. Ikke desto mindre er jeg altid helt klar over, hvad jeg laver her, og hvorfor jeg laver dette eller hint arbejde! Jeg ønsker blot at give et år af min tid til pigerne. Men hvad foretager jeg mig så egentlig her?

På den ene side prøver jeg at være lige som en af eleverne på Ashrammen og lære så meget af deres arbejde som muligt. På den anden side tilfører jeg også nogle af mine egne færdigheder, som jeg her lært i Tyskland. Jeg laver en masse billedkunst med pigerne som tegning, maling og håndarbejder. Lige nu er jeg også en slags almindelig lærer i Ashrammens skoleskema. Jeg underviser 5. klasse i billedkunst og 6. klasse i billedkunst og engelsk. Om aftenen laver jeg også sommetider små projekter med de andre klasser.

Det største projekt, jeg har arbejdet på med pigerne er et fotoprojekt. Det er også pigernes yndlingsprojekt.

Jeg underviser dem i at tage billeder med et digitalt kamera. De elsker at lege fotograf og tage hundredvis af billeder af dem selv og deres omgivelser. I alt har vi haft tre kameraer, som forskellige mennesker har givet os. Vi øver os lidt i små grupper, hvorefter vi drøfter kvaliteten af billedet på computeren.

Pigerne har kameraet med sig i en hel dag. Som slutresultat skal vi lave en udstilling på Ashrammen. Hver pige vælger sit favoritbillede, mens hun har det overordnede tema for udstillingen i tankerne – nemlig at vise andre mennesker udefra, hvordan der er på Ashrammen.

I slutningen af august vil jeg forlade Indien for at starte på universitetet i Tyskland. Nu begynder jeg at føle mig ligesom en af disse piger i bjergene, fordi de har lært mig så mange ting, og de har åbnet deres hjerter for mig. Jeg har lært at høste græs med en segl, at muge ud i kostalden med de bare hænder, at lave flotte runde chapatis... Men det vigtigste, som jeg har lært, er hvor let det er at gøre pigerne glade med bare små ting som for eksempel at vise opmærksomhed. Jeg har endnu tre måneder til at blive dygtigere, til for eksempel at høste grønsager på den indiske måde, men også bare at bruge mere tid sammen med pigerne!

Ikke desto mindre tænker jeg nogle dage: "Hvordan vil det blive uden pigernes smil og den aldrig stoppende kalden på Arina Didi?" (*Didi* = storesøster). I Tyskland har jeg altid været enebarn...

Et uforglemmeligt besøg i bjergene

Lørdag d. 14/3-09. Lakshmi Ashram, Himalaya.

.....vi stod i døren i gæstehuset og ventede på, at børnene skulle komme. Det var morgen, og solen stod allerede højt på himlen. Fra vores veranda kunne vi se ud over Kosidalen omkranset af dens grønne bjerge, og rundt omkring kunne vi høre børn synge. Vores skab bugnede af karameller, og dørtrinnet var dekoreret med røde og hvide blomster, som skik og brug er til blomsternes festival i bjergene.

De store piger med en fin høst af gode sager

Så endelig kunne stemmerne høres tydeligt, de var på vej op ad den lille trappe mod vores hus. Kort tid efter stod 4-5 børn med metalbakker rakt frem i mod os, syngende "phull-deli- phull-phull-deli" eller noget i den retning, som vist betyder blomsternes fest. De stod foran os med bare tæer og forventningsfulde øjne. Vi fandt karameller frem og lagde dem på bakken mellem blomster, kiks og sukker, som børnene allerede havde fået. Børnene bukkede smilende, vendte om og satte i at synge igen, mens de gik videre til næste dør.

Hen på eftermiddagen mødtes børn og voksne i skoven oven for ashrammen ved den store vandtank. Nogle havde slæbt brænde, gryder, instrumenter og dragter (klæd-ud-tøj) med. Vi havde taget vores instrumenter med, en guitar og en violin. Alle sad i græsset i skyggen af de høje fyrretræer, og inden længe startede et smukt og varieret danse-drama-program udført af børnene med skoven som kulisse.

Nogle dansede, andre spillede tromme og klokker og alle sang. Senere lavede børnene et teaterstykke, som handlede om skovguden, som blev lokket væk fra skoven og sine venner dyrene på grund af kærlighed til en prins. Skovguden fandt ikke, hvad hun søgte uden for skoven, men døde af ulykkelig kærlighed. Der hvor hun faldt, voksede der en blomst op.

Vi leverede også en del af underholdningen og udførte den sammen med fire tyske piger, som besøgte stedet på samme tid som os. Vi spillede og sang "I like the flowers" og senere sang vi "Åh, Susanne" og bad børnene fra ashrammen om at danse med. Det blev hylesjovt og alle pigerne grinede af den mærkelige fremmedartede dans, der var så meget anderledes, end det de var vant til at danse.

Geeta som skovens gud

Alt i alt blev det en fantastisk eftermiddag og arrangementet sluttede med hjemmelavede snacks, som nogle af børnene havde dybstegt, mens nogle andre optrådte.....

Nik og Marie yderst til venstre
Arina nr. 2 fra højre

Sådan lyder en del af vores dagbog fra en rejse, der varede 2 ½ mdr. med start midt i januar.

Vi har nu været hjemme i næsten to måneder og nyder det danske forår.

Det er nu 2. gang, vi sammen har været i Indien, og det er ikke sidste gang, vi er på farten.

For 8 år siden tog vi af sted sammen med vores to drenge i et halvt år, hvor vi besøgte forskellige gandhi-ashrams. Mange af disse steder har ligesom Lakshmi Ashram tilknyttet en børneskole, og det er disse skoler, der især havde og har vores interesse, ikke mindst fordi ideen bag skolerne minder meget om ideen bag den friskole, vi selv arbejder på.

På rejsen fik vi en del kontakter og gode venner og har også siden haft besøg fra Indien næsten hvert år. F.eks. har Radha været og besøge os to gange her i Bjerring, hun kom bl.a. i forbindelse med at lave research på en bog om de danske friskoler.

Da vi kom hjem for 8 år siden, vidste vi, at vi ville besøge Lakshmi Ashram igen. Dette sted fandt en særlig plads i vores hjerter, og vi skyndte os at blive medlem af Lakshmi Ashrams Venner efter hjemkomsten til Danmark. Her var et sted, hvor Gandhis filosofi blev taget alvorlig og nogle mennesker, der levede og åndede for deres kald.

Vi har nu igen været på besøg i Lakshmi Ashram, hvor vi opholdt os i ca. 3 uger. Vi ankom i starten af marts, denne gang uden vores to drenge, som valgte at blive alene hjemme, fordi de har travlt med deres eget liv.

Det har igen været en dejlig oplevelse, som vi kan leve højt på længe, og vi føler, vi er kommet endnu tættere på stedet og de mennesker, som bor der, og vi føler da også, vi har været i stand til at give lidt fra os af det, vi står for som mennesker og lærere.

Vi havde bl.a. lejlighed til at holde møde med lærerne, hvor vi fortalte lidt om vores egen friskole og de tanker og den praksis, der her ligger bag. Det var en god oplevelse, hvor vi viste billeder og mærkede en kollegial forståelse og nød den gensidige udveksling af ideer (vi kan absolut også bruge mange af de ting, vi oplevede i Lakshmi Ashram i vores egen skolehverdag).

Vores medbragte musikinstrumenter gav anledning til nogle gode stunder sammen med børnene, hvor vi underviste dem i dans og sang. I det hele taget har de oplevelser, vi har haft sammen med pigerne i ashrammen, været meget berigende for os. Her oplevede vi ikke kun et elev-lærerforhold omkring teoretisk indlæring, men også et praktisk arbejdsfællesskab, hvor alle er lige. Man kan mærke, at pigerne er vant til at yde et stykke nødvendigt arbejde, og at de gør det med glæde og stolthed.

I den tid, vi var på besøg, var vi så heldige at deltage i hele to store festivaler. Den ene var Phulldeli, som er omtalt i uddraget fra dagbogen og den anden var Holi – farvernes fest, som nok er en af de største festivaler i hele Indien. Fra denne festival vil vi yderligere slutte med en lille beretning fra vores dagbog:

.....det var 3. og sidste dag festivalen stod på. Nede i Kausani lød stadig høj musik både morgen og aften, og da vi om formiddagen gik en tur blev vi, fra en forbigående bus,

Pooja bærer brænde

oversprøjtet med farvet vand. Det var vist, hvad man kunne forvente på sådanne festdage, folk var glade, og man drillede hinanden med farvepulver og vand.

Således blev vi også mødt, da vi troppede op til Holi i ashrammen om aftenen samme dag. Kanti og Bimla gav os farve i ansigtet og festen kunne begynde.

Børnene havde om eftermiddagen båret brænde til det fælles bål og lagt noget af det på en smukt dekoreret cirkelrund plads foran hovedbygningen. Bålet tændtes og et langt fint program begyndte, først med dans og sang og siden med skuespil. Bl.a. havde David og Hansis datter Dibika instrueret nogle af de mindre børn i en hjemmelavet udgave af Peter Pys, hvor børnene bar dyremasker lavet i pap og med høj røst fremsagde deres replikker, mens de slog ud med arme og ben.

Vi forstod ikke meget af, hvad der blev sagt, men det var heller ikke nødvendigt, børnene agerede så alle morede sig storartet. De store spillede et stykke, hvori Kanti meget dygtigt spillede rollen som en gammel mand i en lang og både alvorlig og sjov historie om forviklinger i forbindelse med et bryllup. Her var vi også dybt optaget, fordi aktørerne spillede fantastisk levende.

Bålet blussede og lyste scenen op. Scenen var et udbredt uldtæppe som både vi og de andre tilskuere også sad på. Ud over at bålet lyste kiggede en stor rund fuldmåne op over bjergkammen og ned på os. Billedet var fuldkomment. Sikke en aften og afrundingen af alle de gode indslag blev en solosang udført af en af de store piger. Stemningen var eventyrlig og stemmen i sangen var på en gang både sørgmodig og smuk.

Da vi sagde godnat til pigerne og deres lærere, var vi så fyldt op med gode oplevelser, at vi helt havde glemt os selv og vores indslag....

**Mary Behn og Nik Bhai
til Holifest i Lakshmi
Ashram**

Marie Louise og Niels Kristian (Nik) Sloth

En gammel drøm gik i opfyldelse...

... gensyn med Lakshmi Ashram

I april måned i år rejste vi til Lakshmi Ashram for at gense dette fantastiske sted.

Kort fortalt var det 26 år siden jeg første gang trådte ind i gennem lågen til Lakshmi Ashram som praktikant i forbindelse med min læreruddannelse på Den frie Lærerskole.

Anden gang var efter endt uddannelse i 1986 sammen med min mand Jørgen, og nu stod vi så her – i 2009 – for tredje gang foran den havelåge vi havde drømt og talt om i så mange år. Med os var vores søn Jonathan på 15 som skulle opleve alt dette for første gang – og dog han havde mødt venner fra Lakshmi Ashram på hjemmefronten da vi havde været så heldige i de mellemliggende år at have besøg af bl.a. Prema, familien Hopkins: Hansi, David og Dipika og ikke mindst Neema.

Allerede ved rejsens begyndelse i Delhi mærkede vi store forandringer: I stedet for den hårrejsende natlige bustur til Almora som vi huskede med gru, satte vi os nu ind i et tog med "sleepers 2. class" og vågnede op i Kathgodam, hvorfra en taxi bragte os i fin stil til Kausani.

Hårnålesvingene er de samme men den nye, forbedrede velstand i landsbyerne var bestemt til at få øje på.

Heller ikke Kausani var til at kende igen og mens vi sad og fik en kop te og prøvede at regne ud hvor stien op til Lakshmi Ashram mon befandt sig, kom hjælpen – nemlig fra Bimla, der kom lige forbi og stor var gensynsglæden.

Tankerne rutsjede rundt på vej op af stien og arbejdede på højtryk for at finde harmoni mellem "gamle" og nye "billeder" men først da vi gik igennem havelågen og så den flotte gamle hovedbygning faldt det hele på plads og en følelse af at være kommet "hjem" dukkede op. Velkomsten der strømmede os i møde af kendte ansigter vil vi aldrig glemme!

Dagene, der kom, var vidunderlige – rutiner blandet med små og store begivenheder gjorde store indtryk:

- Morgenstunden med morgentur gennem fyrreskove og udsigter til de sneklædte Himalaya tinder i pragtfuldt og klogt samvær med Radha og Neema står stadig krystalklart for os alle tre, som nogle af de mest betagende og givende oplevelser.
- Formiddagen med havearbejde, sortering af korn, snitning af grøntsager omgivet af glade, imødekomende piger, der gerne synger sange og også elsker at lære sange fra vores himmelstrøg og underlige tunger.
- Eftermiddagens samling i fællessalen med højtlesning, spinding i bedste Gandhi-stil, dans og sang udført af de enkelte klasser i en skøn og uhøjtidelig atmosfære.
- Undervisningen i forskellige fag – stadig med en utrættelig energi, nysgerrighed og til dels undren.

- Aftensmadens madhold, der går tidligt i gang og hvor vi får lov at hjælpe med at forme og rulle chapati, tålmodigt vist til rette af Santosi, Indira, Nisha og Suman. To fluer med et smæk slår vi, da der indgår sprogundervisning i hindi under chapatibagningen ...latteren ruller frem og tilbage!
- Aftensamlingen i fællessalen med bøn og en dejlig stille stemning, så stille at en enkelt pige eller to blunder en lille smule, men da er dagen også meget fremskreden for de små størrelser, der har været oppe siden kl. 5.

Ved vores første aftensamling blev jeg spurgt om hvad der havde inspireret mig til at komme til Lakshmi Ashram dengang i 1983 og se...det var jo et godt spørgsmål som jeg måtte tænke lidt over. Men jeg ved nu at det var en meget velskrevet artikel om Kumaonbjergenes kvinder, i Politiken 23. april 1983 skrevet af Fleur Asmussen, en kunstner der lavede smukke træsnit af kvinder i Kumaon. Efter endt læsning sad jeg tilbage med en følelse af, at det sted MÅTTE jeg bare opleve engang!

En af de mere stemningsfyldte begivenheder vi deltog i, var fejring af Sarala Devis fødselsdag den 5. april. Klokken 7 om morgenen blev den fine lille mindelund, der er omkranset af en enkel stensætning og løvtræer, pyntet op med blomster og så var der morgenbøn og fortælling af episoder af Sarala Devis liv og omtale af hendes store betydning for Lakshmi Ashram fortalt af både elever og medarbejdere.

Et andet højdepunkt var vores daglange vandretur sammen med Neema ned igennem de flotte dale med den konstante udsigt til de sneklædte Himalaya-tinder til Bajnath templet nær Garur. De opdyrkede marker med korn og kartofler i forskellige stadier lignede et stort, smukt patchwork-tæppe og igen var mødet med skolebørn og andet godtfolk farverigt og fint og glædeligt var det at se at forholdene i landsbyerne har undergået store forandringer.

Forandringer på Lakshmi Ashram har der selvfølgelig også været i de forløbne år, både synlige – som det nye køkken der i skrivende stund lige er taget i brug, og de usynlige – nye tanker og ideer om skolelivet, men hvis man en formiddag stiller sig midt i skolegården og lukker øjnene, ja – så høres alle de velkendte lyde som pigernes sang, småsnak, klirren med gryder, det pludselige råb ...Monkeys... og så er det stadig det velkendte Lakshmi Ashram-liv der udfolder sig omkring én i uforandret form.

Tiden gik selvfølgelig alt for hurtigt og pludselig stod vi dér igen – ved havelågen – med våde øjenkroge og tog afsked med pigerne og lærerne, mange varme og herlige indtryk rigere, indtryk af et skoleliv og en levevis som er i stærk kontrast til vores egen men som har givet masser af stof til eftertanke og som vi nu, efter et par måneder hjemme, stadig er stærkt påvirkede af.

Vi håber ikke, der går 23 år før vi vender tilbage igen!

Jonathan West Carstensen, Jørgen Carstensen og Karen-Lis West Hansen

Referat af generalforsamlingen den 15. marts 2009

Valg af dirigent: Helle Poulsen

Valg af referent: Hanne Stenager

Bestyrelsens beretning

Der har været afholdt ét bestyrelsesmøde i det forløbne år, ellers har kontakten mellem bestyrelsesmedlemmerne foregået pr. mail eller telefon. Der er tæt kontakt til Lakshmi Ashram via mail, så vi er hele tiden godt opdateret om, hvordan det går. I 2008 blev der udsendt tre Sanchar (nr. 102, 103 og 104). To gange om året (februar og august) sendes penge til ashrammen. Dette år i februar var der problemer med at overføre penge til Lakshmi Ashrams konto. Først lavede Danske Bank to graverende fejl, siden kom pengene retur med tab til følge. Dette dækkede banken dog. Et nyt system med en kode er indført i Indien. Det er lidt af en udfordring at få dette til at fungere igen.

I 2008 var der 105 medlemmer i Lakshmi Ashrams Venner. For at kunne komme i betragtning som en forening, hvor gavebeløbene kan trækkes fra på selvangivelsen skal vi nu være 300 medlemmer, så dette må opgives. Derfor regnes med et medlemskab pr. husstand, forening, klub osv., hvis intet andet er nævnt.

Nyt fra ashrammen

Lakshmi Ashram er nu tilknyttet "National Institute of Open Schooling", der er en All-India institution, der har retten til at afholde eksamener. Det betyder, at ashrameleverne kan tage eksamen herfra. Regeringsskolerne afviste pludselig at lade elever fra privatskoler gå til den offentlige eksamen. Det betød, at en del af de store piger tog hjem til deres landsbyer for at tage eksamen derfra. Elevtallet faldt derfor, men nu er der indskrevet 10 ny elever, og måske kommer der et par stykker til.

Lakshmi Ashram er stadig meget aktive i projektet "Red floderne", der går ud på at beskytte og bevare floderne i Uttarakhand. Det er efterhånden et stort problem med den faldende vandstand i bjergene. Radha Bhatt udfører også et stort arbejde i dette projekt. En af de store begivenheder i 2008 var fejringen af Radha Bhatts 75 års fødselsdag den 16. oktober. Det blev beskrevet i Sanchar 105 fra februar 2009. Køkkenbygningen er ved at være færdig. Foruden køkkenet er der også et computerlokale mm. Der bliver sendt ca. 60.000 kr. fra arven derned her i foråret til dækning af de sidste udgifter til bygningen.

Beretningen godkendtes.

Regnskab

Regnskabet for 2008 blev forelagt og godkendt.

Udgifterne er stadig meget beskedne. Det skyldes, at der ydes stor hjælp til trykningen af Sanchar fra Vestervangskolen i Glostrup, og samtidig har jeg igen modtaget gratis kuverter fra en ven.

Det drøftedes, at der kan spares penge ved udsendelse af Sanchar pr. mail. Det er dog et problem, at billederne fylder for meget. Sanchar kan også læses på hjemmesiden.

Kontingent: Kontingentet fastholdes på 75 kr. årligt pr. medlem.

Regnskabet godkendtes.

Valg af bestyrelse og suppleant

Følgende blev valgt:

Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund

Hanne Stenager, Jonstruphøj 23, 3500 Værløse

Ruth Sillemann, Gl. Kongevej 109, 2.tv., 1850 Frederiksberg C

Suppleant: Peter Kristensen, Jonstruphøj 23, 3500 Værløse

Valg af revisor og revisorsuppleant

Revisor: Claus Broskov Sørensen, Bavneåsen 79, 2640 Hedehusene

Revisorsuppleant: David David, Bredebovej 35, 1.mf., 2800 Lyngby

Mødet sluttede med Helle Poulsens beretning og billeder fra besøg i Kumaon og Lakshmi Ashram i oktober 2008, og Lone Poulsen fortalte om og viste billeder af Mahila Haat, en NGO med stor tilknytning til Lakshmi Ashram.

15.03.09 Hanne Stenager og Lone Poulsen

Pigeme spiller teater og danser i skoven bag Lakshmi Ashram

(Nik og Maries billede)